

A BROOKLYNI-HÍD

Hallod, Coolidge,
 vígan kiált!
 A jóra
 én sem mondom, hogy rossz.
 Pirulj el,
 mint zászlónk,
 hisz én foglak dicsérni ma,
 bár te vagy
 a United States of
 America.
 Ahogy templomba
 megy
 a megszállott hívő,
 ahogy kolostorba
 vonul
 a rideg és a tiszta,
 úgy lépek
 én is,
 ha az esti szürkület jő,
 alázatosan
 a Brooklyni-hídra.
 Ahogy lerombolt városba
 zsiráfnyaku
 ágyún
 vonul be a győztes –
 duzzad az izma –
 dicsvágytól részegen,
 életre falánkan

büszkén
 hágok
 a Brooklyni-hídra.
 Ahogy együgyű festő
 a múzeumi Madonnát
 éles, szerelmes
 szemmel magába issza,
 a csillagos égtől
 New Yorkig
 úgy lát
 szemem,
 ha nézek
 a Brooklyni-hídra.
 New York,
 mely estig
 fullad és zihál,
 elfeledte, milyen
 nagy
 és szerencsétlen,
 és most csak a házak
 szelleme áll
 áttetsző ablakok
 derengő négyszögében.
 A magasvasút csengése
 alig tör föl
 a csöndből.
 Észre csak
 c csöndes
 csengésből veszed,
 hogy egy kúszó
 kocsisor
 úgy csörömpöl,
 mint mikor
 lerakják az edényeket.

Épp most
hordják széjjel a gyárból
a folyó hátán
a cukrot
a boltba,
és
a híd alatt a sok árboc
oly csöpp,
mintha gombostű volna.
Büszkévé tesz
ez az
acél-kilométer:
az én látomásom
megéledt mása –
harc,
nem a stílusért,
de a szerkezetért, mely
a csavar
és acél
szigoru számítása.
Majd hogyha
eljön
a világ vége,
és bolygónk
befogadja
a káosz erőit,
és semmi más
nem marad
épen,
csak a pusztulás pora fölött ívelő híd –
ahogy
a tűnél
vékonyabb csont is

értékes
ősgyikká
hízik a múzeumokban,
úgy
ebből a hidból
a jövődő geológus
korunkat
fölidézheti
szakavatottan.
Így szól majd:
– Ez volt
az acélos marok,
mely a tengert és prérít
egyesítette,
Európa
ezen át
érte el Nyugatot,
indiánok tollát
szórva
a szelekbe.
E bordát
szinte
gépnek képzelem –
gyült-e annyi
erő a karotokba,
hogy
acél-lábatokat megvetve*
Manhattan-en?
magatokhoz
húzzátok
Brooklynt ajkánál fogva?
Tudom,
ez már a gőz utáni korszak,

ezt tanusítják
a villamos huzal-fürtök.
Itt már
az emberek
rádión ordítottak,
itt már
az emberek
a levegőben
röpültek.
Volt, aki
élt itt,
mint a hal a vízben,
más
étlen üvöltött,
ha leszállt az est.
A munkanélküliek
innen
a Hudsonba
ugrottak
csukafejest.
És huzavona nélkül
az új
filmkocka
drótkötél-húron
a csillagokig repít.
Látom,
itt állt
hajdan Majakovszkij,
állt,
és szótagolva költötte verseit.
Mint vonatra eszkimók,
báméskodom itt,

fürödő kullancs,
ki magát a fürbe eszi.
Brooklyni-híd –
ez már
teszi!

Eörsi István fordítása